

KỊCH BẢN
CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH
DỰ THI LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC 2024
Phát sóng lúc 5h30 thứ bảy (09/3 /2024)

Kịch bản	Phòng VN & GT	BGD Duyệt
/ /2024	.../ /2024	.../ /2024
Huỳnh Thúy Hằng	Trần Minh Trung	Phạm Thanh Phong

“Lời ra tiếng vào” tưởng chừng như đó là một phần của cuộc sống, nhưng cũng chính nó đã tạo ra biết bao câu chuyện bất hạnh. Chính ánh mắt dè bieu, soi mói của xã hội là nguồn cơn cho những bi kịch gia đình. Vậy nên dù là ai xin hãy luôn nói những lời tử tế, vì lời nói ấy có thể giúp bao người vượt qua được cảnh đời nghiệt ngã.

CCTT HÃY NÓI LỜI YÊU THƯƠNG. Với sự thể hiện của các diễn viên:

- 01- Linh – Con gái 8 tuổi
- 02- Lài – Má của Linh
- 03- Nhân – Ba của Linh
- 04- Như – Hàng xóm
- 05- Ông Tư- Hàng xóm

Nhạc nền

Vai xách balo, Nhân hăm hở nhanh bước về nhà, ông Tư ở ngoài sân tưới rau, thấy Nhân ông vui vẻ đi ra.

Ông Tư: Nhân, mới về đó hả con? Chuyến này đi lâu hen.

Nhân: Dạ, chú tư. Ghe chuyến này đi gần 2 chục ngày á chú. Nhớ vợ con quá trời.

Ông Tư: Ở nhà có hai mẹ con, con vợ bây nó cực khô, luôn tay luôn chân, hết buôn bán ở chợ rồi tới heo gà ở nhà, vất vả dữ lắm.

Nhân: Dạ, con cũng biết vậy, ráng làm đủ tiền để cất được căn nhà kiên cố rồi con kiếm việc làm khác để gần vợ gần con.

Ông Tư: Ờ, biết nghĩ vậy là tốt lắm đó con, còn trẻ ráng lo làm để cho vợ con đừng khổ hen. Rồi chừng nào bây đi nữa?

Nhân: Nghỉ được ít ngày là con đi nữa rồi chú tư ơi.

Như: Ủa, anh Nhân “zì” rồi đó hen, anh đi suốt vợ anh ở nhà ông bướm dập dùi, coi chừng có ngày mất vợ như chơi nghe anh.

Nhân: Không sao đâu cô, vợ tui, tui biết, ông bướm gì thì mặc, chứ cô chỉ biết mình tui à.

Như: Tự tin quá hen, ờ, tự tin đi, có ngày tự vận cho coi.

Ông Tư: Chèn đéc ơi, con nhỏ này, bây đi chợ thì đi đi, ở đó nói tầm phào cái gì vậy?

Như: Con nói thiệt, chứ nói tầm phào gì chú tư, phụ nữ một thân một mình vắng chồng có người đàn ông khác tới lui phụ giúp, không sớm thì muộn cũng xiêu lòng thôi, con cũng muốn tốt cho anh nên mới nói.

Ông Tư: Hồng ai mượn bây.

Như: Ngô hôn, đời giờ muốn làm người tốt cũng khó quá à.

Ông Tư: Dễ ẹc chứ khó khăn gì, nín thinh đi là được.

Như: Hừ... Vậy con đi. (lào ào) Làm như đàn ông cả xóm này bị con nhỏ đó bỏ bùa mê thuốc lú hết hay sao từ già tới trẻ...

Ông Tư: Con đừng có nghe người ta đồn thổi bây bạ, nghĩ quấy cho vợ bây nghe hôn?

Nhân: Hồng có đâu chú tư, con hiểu vợ con lắm.

Ông Tư: Ờ, vậy tốt. Thôi con cũng nhanh về đi kéo vợ con trông, chiều tối qua nhà chú lai rai nói chuyện chơi hen.

Nhân: Dạ, chú tư, con có đem ít mực khô về nè, tối mình nhâm nhi hen chú.

Ông Tư: Ờ...Ờ, để chú nói thêm tư chuẩn bị mắm sặc với mớ chuối chát, ngon nhứt nách ghen mày.

Nhân: Dạ, con “dzì” nghe chú.

Ở nhà sau, Lài vừa bằm chuối cho vịt ăn vừa ngó chừng ra cái ao sau hè, con Linh cứ chơi vớt bèo ở đó, gọi hoài không chịu vô, cứ 5 phút Lài gọi nhắc chừng nó một lần, mà lần nào gọi nó cũng dạ chứ không động đậy. Chợt Linh nghe thấy có tiếng ùm, cô quăng vội cây dao phóng ùm xuống ao.

Tiếng ùm nhỏ

Tiếng ùm lớn

Lài: Linh, Linh ơi...Linh...

Linh: Má...Má...

(tiếng đánh vào hông)

Lài: Sao con hư quá vậy hả? Hả? Má nói mà không nghe, từ nay chừa chưa? Không vọc nước nữa nghe chưa?

Linh: (mếu máo) Dạ, con biết rồi.

Lài: Đứng yên má xối nước cho nè, dính bèo vô tóc hết trơn rồi, tắm lẹ rồi thay đồ hong thôi “bịnh” cho coi.

Nhân: Trời đất ơi, hai mẹ con sao vậy nè?

Linh: Ba...Ba...ba về rồi....

Nhân: Sao vậy con...

Linh: Con...Con bị má đánh.

Nhân: Con làm gì sai mới bị má đánh chớ, con làm gì vậy hả?

Linh: Ba hồng thương con...

Nhân: Linh...Linh...

Lài: Con bé cứ ngồi chơi vót bèo mà em gọi vào nhà học bài mà không chịu vô, rồi chơi sao bị rớt xuống ao luôn, làm em sợ muốn chết.

Nhân: Coi nè, đầu cổ dính bèo tùm lum hết à, vô đây thay quần áo đi em.

Lài: Anh nè, mình phải làm hàng rào quanh nhà đi anh, chứ để vậy, em không có nhà con có chuyện gì là em chết.

Nhân: Anh biết rồi, ngày mai anh sẽ làm hàng rào cẩn thận, với lại em cũng đừng có chiều con nữa, phải sai biểu nó làm việc gì phụ em chứ, 8 tuổi rồi mà chỉ biết chơi, đâu có được.

Lài: Để từ từ em dạy nó, nó còn nhỏ mà.

Nhân: Nhỏ gì nữa, sau này nó phải tự lập, chứ em với anh có theo chăm sóc nó hoài đâu.

Lài: Để em vô nấu cơm cho anh ăn nhen, sao về không báo trước với em gì hết.

Nhân: Từ từ, em lo đi tắm rửa thay đồ đi đã, để anh bằm chuối cho, vịt lúc rày chắc lớn bộn rồi hen em.

Lài: Dạ, mập ú rồi, để em bắt vịt nấu cháo cho anh ăn cho khỏe.

Nhân: Uh, em nấu cái gì anh cũng thấy ngon...

Lài: Giỏi nịnh lắm. Đợi em chút.

Nhân: Rồi làm gì lấp ló trong đó đó, ra đây ba biểu coi?

Linh: Dạ...

Nhân: Con ở nhà phải ngoan, phải nghe lời má, con đừng có cãi lời má nghe chưa?

Linh: Con nào dám cãi lời má, cãi má là má cầm roi đánh liền, nhà mình ba nhìn đi, roi vất đầy vách hết trơn luôn.

Nhân: Vậy đó mà con còn không nghe lời nữa.

Linh: Con nghe lời mà.

Nhân: Má vất vả nên con ở nhà phải biết phụ má, làm chuyện nhỏ nhỏ rồi sau đó tới chuyện lớn nghe hong.

Linh: Nhưng má con Nhím đâu có quánh con như má đâu, chuyện gì má nhắc tới lần thứ 3 là con bị quánh à.

Nhân: Má cho con 2 lần thay đổi mà, tại con không chịu nghe thôi.

Linh: Con muốn ba ở nhà với con, ba đừng đi biển nữa.

Nhân: Ba đi chuyến tới nữa là ba nghỉ ở nhà với hai má con con luôn, chịu chưa? Mình đủ tiền cất nhà rồi.

Linh: Hoan hô ba, mình sắp có nhà mới rồi, ba...ba, Con chạy qua nhà con Nhím khoe với nó nghe ba...

Nhân: Uh, đi chút tới giờ cơm là về nghe chưa?

Linh: Dạ, con biết rồi.

Mấy bữa sau Nhân đi, Lài thấy Linh khác lạ, luôn tìm cách trốn tránh mình, lên mâm cơm thì con nhỏ nhìn Lài chằm chằm mà không dám đụng đũa. Lài nhìn nó nghiêm nghị.

Lài: Có chuyện gì vậy Linh? Con nói má nghe coi? Máy ngày nay con sao vậy?

Linh: Con...Con...

Lài: Con sao?

Linh: Con sợ má!

Lài: Sao lại sợ má? Con làm sai thì má mới la rầy chứ con không còn gì có gì mà sợ?

Linh: Tại má là má ghẻ nên làm chuyện gì cũng sẽ bị đánh bị chửi.

Lài: Linh...Ai nói má là má ghẻ hả? Sao con nghe lời bậy bạ vậy hả Linh?

Linh: Con Nhím nói vậy đó, mà mấy anh chị khác cũng nói, nói má là má ghẻ nên thường đánh con.

Lài: Trời đất ơi, lời tui con nít mà con cũng tin nữa hả?

Linh: Dì Như cũng nói vậy đó, nói là khi nào má đánh, con phải báo liền cho hàng xóm hay để tới cứu, má ghẻ độc ác lắm.

Lài: Má có bao giờ độc ác với con chưa?

Linh: Má thường đánh con, la rầy con....Má ruột thì không có làm vậy! Con ghét má!

Lài: Trời ơi, hông lẽ má ruột đánh là thương cho roi cho vọt, còn má ghẻ đánh là độc ác, hành hạ sao trời...

Như: (Gọi vọng vô) Linh à, Linh ơi, có nhà không, ra dì cho bánh ăn nè Linh...

Linh: A, dì Như...

Lài: Con ngồi yên đó cho má, lo ăn cơm của con đi.

Như: Ủa, con Linh đâu, bà làm gì dòm tui cái mặt hầm hầm vậy?

Lài: Bà nói gì với con Linh vậy hả?

Như: Nói gì? À...Thì tôi chỉ nói sự thật thôi mà, cái kim để trong bọc lâu ngày cũng lòi ra mà, giấu gì được.

Lài: Bà cũng làm mẹ, tại sao bà không để người khác làm mẹ chớ, nó con nít sao bà tiêm nhiễm vào đầu nó những thứ độc hại vậy chứ?

Như: Ủa, tôi có nói sai gì hả! Bà là dì ghẻ thì tôi nói dì ghẻ thôi, bộ bà là mẹ đẻ nó chắc.

Lài: Bà....

Như: Nói cái gì? Cái sự thật trên đời này ai mà không biết, mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời mẹ ghẻ mà thương con chồng. Tôi nói cho nó biết để nó tự bảo vệ nó thôi.

Lài: Bà hiểu chuyện gì nhà người ta mà nói chứ?

Như: Sao không hiểu? Xã hội đầy chuyện bạo hành ra đó, toàn là dì ghẻ, dượng ghẻ không đó, ai còn lạ gì nữa. Cha con Linh nhu nhược trước sau gì con Linh cũng bị bà bạo hành thôi.

Lài: Bà đi ra khỏi nhà tui, tui mà thấy bà lảng vảng là tui...

Như: Bà làm gì tui, tưởng con này sợ hả? Tui còn chưa nói chuyện bà cứ ông a ông ọ mấy cha xóm này, bà coi chừng có ngày bị vợ người ta kéo tới quánh cho bời đầu.

Lài: Bà đúng là hết phương cứu rồi.

Như: Bà định làm gì, tôi la làng lên coi ai xấu mặt cho biết...

Lài: Ấy...da....a..

Như: Ê, ê...Tui không có làm gì đừng có mà nằm vạ nghen, nè...nè...Tôi không biết đâu đó...Ê...Ê...Bà Lài....bà Lài....

Trong bệnh viện, Lài vừa mở mắt ra đã thấy chú Tư ngồi cạnh giường, cô định chống tay ngồi dậy thì chú Tư ngăn lại.

Chú Tư: Con cứ nằm nghỉ cho khỏe đi.

Lài: Con Linh đâu rồi chú Tư?

Chú Tư: Yên tâm, chú gửi nó ở nhà thêm hai rồi, con cứ nghỉ ngơi, đừng lo gì hết. Chưa biết bệnh tình như thế nào, lúc nữa bác sĩ mới báo, phải ở theo dõi mới được.

Lài: Dạ, con khỏe rồi, chú Tư yên tâm, con nằm đây một mình được rồi.

Chú Tư: Tự dung con ngất xỉu sao mà yên tâm cho được.

Lài: Chắc tại hôm rày con lo lắng nhiều thứ nên ăn uống thất thường, chắc con bị đau bao tử thôi à chú.

Chú Tư: À. Mà chồng con thường đi nửa tháng, hai chục ngày mà chuyến này hơn một tháng rồi sao biệt tăm không thấy vậy con?

Lài: Con cũng không biết sao nữa chú, con đi hỏi thăm bạn ghe ảnh đi lúc trước thì người ta nói chuyến này ảnh không có đi, đã xin nghỉ từ chuyến trước rồi, con không biết là ảnh đi đâu nữa?

Chú Tư: Sao lại vậy được, nó nói với chú, đi chuyến này đủ tiền cất nhà nó nghỉ luôn mà. Sao lại không đi?

Lài: Con cũng thắc mắc quá trời. Ảnh hứa với con vậy. Mà giờ con hỏi ai cũng nói không thấy ảnh lên ghe, con không biết sao nữa chú Tư?

Chú Tư: Thôi, con nằm tịnh dưỡng đi, để chú Tư về hỏi thăm mấy ghe biển khác dùm con hen, rồi chú nhờ thêm hai đêm cho con ít đồ, nghỉ ngơi đi nghe, đừng có lo gì hết.

Lài: Dạ, con cảm ơn chú tư nhiều lắm, nhờ chú tư chăm sóc con Linh dùm con ít bữa nghe chú.

Chú Tư: Biết rồi, yên tâm, chú đi à.

Lài: Dạ.

Con Linh vừa quét nhà, vừa lảo đảo, thì nghe có tiếng gọi nhỏ nhỏ đằng trước.

Linh: Đúng là dì ghẻ thiệt mà, hết kêu làm cái này tới kêu làm cái khác.

Như: (Gọi nhỏ) Linh ơi...Linh À...

Linh: Dạ, Dì Như...

Như: Nói nhỏ nhỏ thôi, dì ghẻ con nghe được là chết.

Linh: Má con đi chợ rồi. Con hong biết sao lúc rày má con bả càng khó khăn hơn, la con suốt à.

Như: Từ khi nằm viện về là bả thay đổi đúng hôn?

Linh: Dạ, đúng đó, sao dì Như biết vậy?

Như: Có gì mà dì không biết, dì nói con nghe, ba con bỏ đi luôn rồi nên giờ bả định hành hạ, ruồng bỏ con đó, con có phải là con ruột đâu mà nuôi.

Linh: Ủa...ba con bỏ đi là sao dì? Má nói chuyến này ba đi lâu là ba phải kiếm thiệt nhiều tiền để sắm sửa quần áo, đồ chơi cho con mà.

Như: Bả dụ con thôi, chớ thật ra ba con đi đâu biệt xứ rồi, hỏi ai người ta cũng hong biết hết, nên con cẩn thận hơn nghe hong, bả sẽ lộ bản chất là dì ghẻ độc ác cho coi.

Linh: Có thiệt hôn dì?

Như: Không tin con hỏi mấy dì xung quanh đây đi, coi dì có nói xạo hôn? Mà con cũng nghe truyện cổ tích đó, mấy mụ dì ghẻ độc ác lắm, ngoài đời y chang vậy à, còn độc ác hơn nữa. Lúc rày bả biểu làm đủ mọi chuyện đúng hôn?

Linh: Dạ, lúc trước con không có làm gì hết, giờ con phải nấu cơm, quét nhà, rửa chén, rồi giặt quần áo, làm sai là má đánh đòn liền.

Như: Đó, thấy chưa? Dì nói có sai đâu? Lúc trước có ba con bà còn che giấu, giờ thì lộ bản chất thật luôn rồi.

Linh: Vậy con phải làm sao giờ, ba con đi đâu vậy dì, ba bỏ con luôn rồi hả? Con sợ quá.

Như: Yên tâm, đã có dì với mọi người rồi, bà mà làm gì con, con phải la làng lên nghe hôn, để mọi người cứu con.

Linh: Vậy...Giờ con phải đi kiếm ba con mới được...

Như: Biết đâu mà kiếm, thôi giờ con cứ đi chợ chơi đi. Muốn ăn gì thì dì mua cho ăn...Đi hôn?

Linh: Dạ, mình đi liền đi dì.

Nhạc cắt

Lài: Trời đất ơi, chuyện gì vậy nè, sao mà nhà cửa bị lục lọi hết rồi, Linh ơi, Linh...Linh à...Chú Tư ơi...Chú Tư...

Chú Tư: Cái gì mà hốt hãi vậy con?

Lài: Con Linh nó có bền không chú Tư?

Chú Tư: Chú thấy nó đi với con Như rồi, chuyện gì vậy con? Trời đất ơi, sao nhà cửa vầy, coi mất gì hôn?

Lài: Dạ, chết rồi....

Tiếng lục lọi đồ đạc, bàn tủ...xê dịch...

Chú Tư: Sao con?

Lài: Mất...mất hết rồi chú tư ơi!

Chú Tư: Con để đâu, tìm kỹ chưa con?

Lài: Sao mà ác nhen thất đức vậy chứ, tiền con để dành để lo cho con nhỏ, mà họ nỡ lòng nào, mất hết rồi chứ tư ơi...

Chú Tư: Thiết tình, tay bay họa gió không à, sao con không khóa cửa cẩn thận.

Lài: Lúc con đi có con Linh ở nhà.

Chú Tư: Con nhỏ lo ham chơi nên bỏ cửa nẻo không đóng đây mà.

Lài: Tội nó có ý định trộm cướp rồi có khóa tội nó cũng vô thôi à chú. Tội nó lấy sạch sẽ tiền con để trong hộp bánh, giờ con không biết sống làm sao!

Chú Tư: Mà thằng Nhân đi đâu chưa rõ, cái thằng thiết tề...Ừa...Cái này...Trời ơi...Lài....Con...Con...

Lài: Chú Tư...Chú....

Chú Tư: Con biết bệnh mấy tháng nay mà sao con không đi chữa trị vậy Lài? Con muốn chết hay sao mà để vậy chứ? Tội nó lục đồ mới lòi ra, con định không cho ai biết hả?

Lài: Trị thì có sống được không chú, con bị khối u trong ruột rồi, anh Nhân không biết đi đâu, con mà lấy hết tiền chữa bệnh rồi con Linh phải làm sao?

Chú Tư: Bây nói cái gì vậy chứ? Bây muốn chết hả gì?

Lài: Số con vậy rồi, con định lo cho con Linh chu toàn rồi con ra đi cũng được nhưng họ đã lấy hết tiền để lo cho con nhỏ rồi chú tư ơi...

Chú Tư: Gì thì gì con phải chữa bệnh mới được, hàng xóm láng giềng sẽ giúp con.

Lài: Con biết sức khỏe con mà chú, thôi thì để cho hàng xóm cuu mang con Linh để chờ ba nó về chứ con thì...con chịu vậy chú tư!

Chú Tư: Con phải đi trị bệnh, con không được suy nghĩ tiêu cực như vậy?

Lài: Trị không khỏi đâu chú, giờ con mà ra vô bệnh viện thì con Linh phải làm sao? Con thà tranh thủ thời gian còn lại để lo cho tương lai của nó còn hơn.

Linh: Má...má ơi, nhà mình sao vậy má...Má...

Lài: Con dọn dẹp nhà đi, má đi nằm một chút...

Linh: Má...

Ông Tư: Hazz...

Linh: Ông tư...Mọi người sao vậy...!

Sau khi con Linh biết vì mình mà ăn trộm vô lấy hết tiền bạc trong nhà nhưng má không đánh mắng hay la rầy tiếng nào, nó mới biết má thương nó, nó càng cố gắng chăm chỉ nhiều hơn, phụ giúp việc nhà cho má buôn bán rồi lo cho đàn heo gà ở nhà.

Linh: Má, má uống nước đi má, con mới nấu cơm xong rồi, nghỉ một chút con dọn cơm má ăn nghen.

Lài: Giỏi quá, ráng giỏi vậy để khi hong có má biết đường mà làm nghen con.

Linh: Má đi đâu mà hong có má chứ, con sẽ ở với má suốt đời luôn.

Lài: Ủa, chú tư...Sao mặt chú buồn hui vậy chú?

Linh: Con chào ông tư, con mời ông tư uống nước!

Lài: Có chuyện gì vậy chú?

Ông Tư: Có tin của thằng Nhân rồi con!

Lài: Chùng nào ảnh về, Ảnh đã đi đâu? Ảnh đi biệt tăm cả năm trời rồi...Giờ ảnh ở đâu vậy chú? Chú tư?

Nhạc nền

Ông Tư: Nó....Nó mất rồi con!

Lài: Chú Tư! Chú nói gì vậy chú Tư!

Linh: Ông Tư, Ba con....ba con...(Khóc nức nở)

Ông Tư: Chuyện đó nó đi ghe biển bình thường, thằng con chủ ghe rủ nó đánh bài ăn tiền, nó không chịu đánh nên xô xác đánh nhau, nó bị đâm rồi tụi nó vớt xác nó xuống biển...

Lài: Trời ơi...Chồng tôi...

Ông Tư: Bọn nó dùng tiền bịt miệng nên ai cũng nói là không thấy thằng Nhân lên ghe, mới vừa rồi, bọn chúng lại xô xác, cũng có người bị xô xuống biển nhưng người đó còn may được người ta vớt được nên mới biết...

Lài: Anh Nhân ơi....

Ông Tư: Sáng công an có tới tìm con, nói cho con biết là sẽ nhận được tiền bồi thường nhân mạng...Chú qua cho con hay...

Lài: Con còn thiết tha tiền bạc gì nữa chú, con đi theo ảnh cho rồi.

Linh: Má ơi, má đừng bỏ con. Con chỉ có má thôi, ba bỏ con rồi, má định bỏ con nữa sao má? Má?

Ông Tư: Trời ơi, sao mà tội con nhỏ dữ vậy hong biết!

Linh: Má ơi, má nói gì con cũng nghe hết, con hong ham chơi, hong cãi lời má nữa, má đừng bỏ con nghe má.

“Nhân: Vợ anh mất sớm từ khi con Linh nó chưa biết ngồi, chỉ có em là thương nó thiệt lòng, trên đời này chỉ có em mới làm má con Linh được thôi, làm má con Linh nghe em.

Lài: Dạ, em lớn lên không cha không mẹ, em sẽ coi con Linh là nủm ruột của mình, anh yên tâm đi!

Nhân: Cảm ơn em.....Cảm ơn em”

Lài: Má...Má ...

Linh: Người ta nói má hong thương con, nhưng con biết má thương con nhiều lắm, má ơi...Con thương má!

Lài: Chú Tư ơi, con muốn sống.

Ông Tư: Đúng rồi, điều trị đi con, con Linh nó cần con. Chú và mọi người không bỏ rơi con đâu.

Lài: Má...Má sẽ trị bệnh, má sẽ không đầu hàng, má sẽ sống vì con.

Linh: Má

Lài:...Con của má!

Nhạc cắt